

forene sig om at sammenskyde et Bidrag til Hundsdyravlens Fremme, i den Hensigt derved at fremkalde, at Staten ydede et ligesaa stort Bidrag, som da i Forening med det Bidrag, der blev sammenskudt af private Mænd, kunde uddeles til Præmier, og jeg troede da, at det meget let vilde kunne ordnes paa den Maade, at enten Amtstraadet i vedkommende Amt eller ogsaa Landstutmesteren udnævnte 2 Mænd i Amtet, der da tilligemed ham skulde forestaae Uddelingen af Præmierne. Efterat jeg har tilladt mig disse almindelige Bemærkninger, skal jeg blot tillade mig at henlede det ærede Udvalgs Opmærksomhed paa enkelte Punkter, hvortil jeg finder mig foranlediget ved Udkastet, for om muligt det ærede Udvalg vil tage dem i Betragtning.

I § 3 er det fastsat, at den Sum, som skal anvendes til Præmier, skal fordeles mellem de Amter, som gennem landoekonomiske Foreninger virke til Hundsdyravlens Fremme. Saavidt mig bekjendt er der Amter, hvor der er flere landoekonomiske Foreninger, og jeg troer, at det vilde være uheldigt, om disse landoekonomiske Foreninger indbyrdes imellem sig selv skulde enes om at dele den Sum, der anvendes til Præmien, men at det derimod vilde være hensigtsmæssigt, om det tillige blev overladt Indenrigsministeriet i dette Tilfælde at dele Summen mellem de forskjellige landoekonomiske Foreninger, som mulig maatte findes i hvert Amt, i Forhold til det District, de omfatte. I § 5 staaer der, at til de Præmier, som udredes af Statens Bidrag, kunne alle Amtets Beboere concurrere. Det er jo i og for sig en meget hensigtsmæssig Bestemmelse, eftersom Staten derved udelukker sig selv fra at disponere over det Bidrag, der er sammenskudt af de enkelte Beboere i Amtet; men det forekommer mig ikke, at man let kan komme til nogen Anskuelse om, hvad der i det enkelte Tilfælde er Statens Bidrag. Jeg skal tillade mig at bemærke, at det kan være Tilfældet, at Beboerne i Amtet sammenskyde 100 Rbd., og at Staten ogsaa sammenskyder 100 Rbd., altsaa 200 Rbd., og nu udgives der kun 100 Rbd. i Præmie, i saa Fald veed jeg ikke, hvorledes man skulde kunne afgive dette Bidrag, og ydede af Statens eller af Amtets

Bidrag. Med Hensyn til § 8 er jeg med det ærede Udvalg aldeles enig i, at det er høist passende og hensigtsmæssigt, at Landstutmesteren faaer en Stemme med ved Præmieuddelingen; det vil vel blive noget besværligt for ham, eftersom der er mange Dyrskuer her i Landet, og han altsaa faaer mange Reiser at foretage; men jeg troer dog, at Staten maa være berettiget til denne Forholdsregel, og jeg kan heller ikke troe Andet, end at den maa være meget kjærkommen for de enkelte landoekonomiske Foreninger. Men, hvis han skal have Stemme, hvori jeg er aldeles enig, saa troer jeg, at dette maa udtrykkes, at hans Stemme skal være lige med de andre Medlemmers af den Besigtigelsescommission, der udnævnes af den landoekonomiske Forening. — Ifald han skal have Stemme, er det min Mening, at han absolut maa møde ved alle Dyrskuer; i Lovforslaget staaer, at han „saavidt muligt“ skal møde ved alle Dyrskuer, og der kan det vistnok findes passende, eftersom han ifølge dette ikke skulde have Stemme; men efter det ærede Udvalgs Forslag troer jeg, at han bør møde ved alle Dyrskuer, og Ordene „saavidt muligt“ bør derfor i det ærede Udvalgs Indstilling vistnok gaae ud. De enkelte landoekonomiske Selskaber udnævne jo et vist Antal Medlemmer i Genhold til, at Landstutmesteren ogsaa skal møde ved Besigtigelsescommissionen, og i det Tilfælde, han nu ikke mødte, som man derved i Forlegenhed, forsaavidt det var upist, om Besigtigelsescommissionen kunde ansees for at være fuldtallig eller ikke. Bestemmelsen i § 6 om, at Landstodhingstene skulle præsenteres for Besigtigelsescommissionen ved de aarlige Dyrskuer, er en Bestemmelse, jeg aldeles ikke kan tilraade, da jeg ikke finder det hensigtsmæssigt. Det kan jo være Tilfældet, at det Sted, hvor Dyrskuet skal afholdes, er meget langt fratiggende fra det Sted, hvor Hesten er opstaldet. I en anden Paragraph af Lovudkastet er det bestemt, at Landstodhingstene, saavidt muligt, skulle opstaldes hos private Folk, hos Foderverter. Nu veed jo Enhver, hvor vanskeligt og besværligt det altid er at transportere en vælig og maaskee ustyrkelig Hingst en lang Vej, maaskee over Færgesteder, og derefter opstaldes den paa det Sted,